

Και τώρα πλιά ξανάγερα, κ' είχε ξεφύγει απ' όλα
Τὰ κίντυνα και πρὸς τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἢ Εὐρυδίκη,
Ποῦ πάλι τοῦχε χριστεῖ, κατόπι ἀκολουθῶντας,
(Τί τέτοιο νόμο τοῦβαλεν ἢ Περσεφόνη) ἐρχότου.
Ὅταν κυριεύει ξαφνικά τὸν ἄβουλο ἐρωτάρη
Μιά τρέλλα, ποῦ συχωρετὴ θὲ νάταν, ἂν ὁ Ἄδης
Ἐγνώριζε νὰ συχωρεῖ: σιμὰ στὸ φῶς τελείως,
Ἄπὸ τὸ πάθος τῆς ψυχῆς παρμένος, λησιμονάει,
Καί, ὦφου! τὴν Εὐρυδίκη του γυρίζοντας τηράζει.
Ὅλα τὰ κόπια ἐχάθησαν· χαλιῶνται κ' οἱ συνθήκες
Τοῦ τύραννου τοῦ φοβεροῦ και τρεῖς φορές στὰς λίμνες
Τ' Ἄδρνου ἀντάρρα ἀκούστηκε. Καί τότες „Ποιός“ τοῦ λέει
„Ὅρφέα και με τὴ δύστυχη και σὲ μὰς ἔχει χάσει;
„Ποιὰ μάνητα; Ἄχ, οἱ ἄσπλαχνες οἱ μοῖρες πάλι ὀπίσω
„Μὲ κράζουν, κ' ὕπνος τὰ θολὰ τὰ μάτια μου σκεπάζει.
„Και τώρα γειά σου! ἐβύθισα, με τρογυρίζει νύχτα
„Βαρηὰ κ' ἀπλόνω κατὰ σὲ τοῦ κάκου ἐγὼ τὰ χέρια
„Τάνήμπορα, ποῦ, ἀλοῖμονο! δὲ θάνε πλιά δικά σου.“
Ἐἶπε· κ' ἀπὸ τὰ μάτια του, σὰν ὁ καπνὸς ποῦ λυώνει
Μὲς στὸν ἀέρα τὸν ψιλό, στὰ βιάθη φεύγει ἀμέσως·
Και τὸν Ὅρφέα ποῦθελε πολλὰ νὰ κρίνει ἀκόμα
Κ' ἱσκιους τοῦ κάκου προσπαθεῖ νὰ πιάσει πλιά δὲν εἶδε.
Και τώρα δὲν τοῦ συχωρεῖ τ' Ἄδη ὁ περματάρης
Τὸ βάλτο πάλι νὰ διαβεῖ ποῦ τοῦκοφτε τὸ δρόμο.
Τί θάκανε; σὰ δυὸ φορές τοῦ ἀρπάχτηκε ἢ συμβία,
Ποῦ θένα πήγαινε; με τί παράπονο τὸν Ἄδη
Και τοὺς θεοὺς με τί φωνὲς αὐτὸς θὰ ἐσυγκινοῦσε;
Μὰ κρύα πλιά τώρα στῆς Στυγὸς τὴ βάρκα ἐκείνη πλέει,
Κ' ἐκλαιγε ἐκείνος, καθὼς λέν, κατὰ σειρὰ ἐφτὰ μῆνες
Μὲς στοῦ Στρυμόνα τὸ ἔρημο τὸ φρύδι κ' ἀποκάτου
Ἄπὸ ἓνα βράχο τρίψηλο και στὸ ψυχρὸ τὸ σπήλιο
Ἐετύλιγε τὴ μοῖρα του κ' ἡμέρευε τὸν τίγρη
Μὲ τὸ τραγοῦδι κ' ἔκανε τὰ δέντρα νὰ σαλεύουν,
Ὅπως στῆς λεύκας τὴν ἰσκιὰ δέρνεται ἢ Φιλομήλα
Θρηγῶντας τὰ χαμένα της τὰ τέκνα, ποῦ τὰ πῆρε

Ὁ Ζευγολλάτης ὁ ἀκαρδὸς, ἰδόντας τὴ φωνὴν τῆς,
Ἄφπέρωτα, και τότε αὐτὴ τὴ νύχτα κλαίει σὲ κλάδα
Καθούμενη, και τ' ἄχλιο τῆς τραγοῦδι ξαναρχίζει,
Και θλιβερὸ τὸ κλάμα τῆς γιομίζει ὅλο τὸν τόπο.
Και τὴν καρδιά δὲν τοῦ λυγὰν οἱ Ἰμέναιαι κ' ἢ Ἀφροδίτη,
Μὰ ταξειδεύει μοναχὸς τοὺς ὑπερβόρειους πάγους,
Τὸ χιονισμένον Ἰνάσι και τὰ Ριπαῖα λιβάδια,
Ποῦ οἱ πάχνας πάντα σκέπουν τα, και κλαίει τὴν Εὐρυδίκη,
Ποῦ ὁ Χάρος τοῦ τὴν ἀρπαξε, και τ' ἄχρηστα τὰ δῶρα
Τοῦ Πλούτωνα. Κ' ἢ πίστη του τὲς μάννες τῶν Κικόνων
Ἐκαταφρόνεσε· κ' αὐτὲς στὰ νυχτικά μυστήρια
Τοῦ Βάκχου, ἔταν ἐγριόρταζαν τοὺς ἀθανάτους, σκίζου
Τὸν ἄγουρο και τὸν σκορποῦν στοὺς ἀνοιχτοὺς τοὺς κάμπους.
Και τότε, ἐνῶ τὴν κεφαλή, ποῦ τοῦχαν ξεριζώσει
Ἀπὸ τὸ μαρμαρόλευκο λαμβό, τὴν ἐκυλοῦσε
Στὴ μέση τῆς καταβασιᾶς ὁ Οἰαγρικὸς ὁ Ἐβῆρος,
Ἡ κρύα του ἢ γλώσσα, κ' ἢ ἴδια του ἢ φωνὴ τὴν Εὐρυδίκη
Κράζει (και τοῦφευγε ἢ ψυχὴ): „ἄχ δύστυχη Εὐρυδίκη!“
Κ' ἀντιλαλοῦν ὅλες οἱ ὀχτιὲς τοῦ ποταμοῦ: Εὐρυδίκη.“
Ἐἶπε και πέφτει στὸ βαθὺ τὸ πέλαγο ὁ Πρωτεύας,
Και κει ποῦ πέφτει τ' ἀφριστὸ τὸ κύμα στριφουλίξει.
Μὰ ὄχι ἢ Κυρήνη, τί ἔκρινε και τοῦτα τοῦ σκιασμένου:
„Τὲς λυπηρὲς ἀφαντασιὲς μπορεῖς ν' ἀφήσεις, γιέ μου·
Τούτη εἶν' ἢ αἰτία τοῦ λοιμικοῦ· στὲς μέλισσες οἱ Νύμφες,
Ποῦ τοὺς χοροὺς τους στὰ ψηλὰ τὰ νόπη αὐτὴ ὀδηγοῦσε,
Τὸ θλιβερόν τὸ χαλασμὸ τοὺς ἔστειλαν γιὰ τοῦτο.
Μὰ πρόσφερε τους ταπεινὸς χαρίσματα ζητῶντας
Ἐιρήνη, και προτίμησε τὲς σπλαχνικὲς Ναπαῖες,
Τί ἐκείνες με τὰ τάματα τὴ χάρη θὰ σοῦ κάμουν,
Και θένα πάψουν τὴν ὀργή. Μὰ στὴ σειρὰ ἀπὸ τώρα
Τὸν τρόπο τῆς παράκλησης ἐγὼ θὰ σοῦ ἀραδιάσω:
Τέσσερους ταύρους προφαντοὺς μ' ἐξαίρετο κουφάρι,
Ποῦ τὲς χλωρὲς κορφὲς γιὰ σὲ τοῦ Λύκαιου τώρα βέσκουν,
Και τέσσερες με ἀμάλλαγη ζυγοτριβὴ δαμάλες
Θὲ νὰ διαλέξεις και βωμοὺς θὰ χτίσεις ἄλλους τέσους